

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Walmart, a.s.**, se sídlem Oldřichovice 44, Třinec, zastoupené JUDr. Janou Marečkovou, advokátkou se sídlem Křenova 438/7, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2011, sp. zn. FAR: R8/2010, čj. MZDR65142/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2013, čj. 11 Ad 17/2011-112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.
- II. Žalobkyni **se ukládá** zaplatit České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši 1000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Státní ústav pro kontrolu léčiv udělil žalobkyni rozhodnutím ze dne 24. 9. 2010, sp. zn. SUKLS109199/2010, pokutu ve výši 350 000 Kč za spáchání správních deliktů podle § 8a odst. 1 písm. k) a § 8a odst. 3 písm. f) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“). Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 18. 5. 2011 zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv potvrdil.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze. Městský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl. Neztotožnil se s výkladem pojmu „odborník“, který předložila žalobkyně. Dospěl k závěru, že i právnická osoba, zde lékárna, může být pro účely zákona o regulaci reklamy považována za odborníka. Přitom platí, že v souvislosti s reklamou na humánní léčivé přípravky zaměřenou na odborníky se zakazuje jim nabízet, slibovat nebo poskytovat dary nebo jiný prospěch, ledaže jsou nepatrné hodnoty a mají vztah k jimi vykonávané odborné činnosti (§ 5b odst. 4 zákona o regulaci reklamy). Městský soud nepovažoval za důvodné ani ostatní námitky žalobkyně.

III.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Stěžovatelka v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že rozsudek městského soudu obsahuje zjevné a velmi podstatné chyby v aplikaci právní normy a že právní názor, jenž z napadeného rozsudku i jemu předcházejících správních rozhodnutí vyplývá, představuje zásadní změnu přístupu účastníků trhu k provádění některých aktivit, které byly dosud považovány za zákonné. Dále uvedla, že rozhodnutí žalovaného zůstane v právní moci a stěžovatelka vyměřenou pokutu již zaplatila. Proto odkladným účinkem nevznikne žádným osobám újma. Přiznání odkladného účinku také podle názoru stěžovatelky není v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatelka však má obavy, že Státní ústav pro kontrolu léčiv bude postihovat účastníky trhu za porušení zákona o regulaci reklamy podle právního názoru vysloveného v rozsudku městského soudu, který dle stěžovatelky není správný. Domnívá se proto, že je ve veřejném zájmu, aby *„tento právní názor nebyl na trhu aplikován před jeho přezkoumáním Nejvyšším správním soudem“*. Přiznání odkladného účinku by tak bylo v souladu s veřejným zájmem na srozumitelnou a předvídatelnou aplikaci práva.

IV.

[5] Podle vyjádření žalovaného k návrhu na přiznání odkladného účinku žalovaný pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neviděl žádný důvod, neboť nebyly splněny podmínky § 73 odst. 2 s. ř. s. Městský soud napadeným rozsudkem pouze zamítl žalobu stěžovatelky, přičemž pokutu uloženou ve správním řízení stěžovatelka již zaplatila. Na její právní postavení ani podnikání tak rozsudek městského soudu neměl žádný vliv. Právní následky rozsudku pro ni nepředstavují nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla vzniknout přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Tvrzení stěžovatelky o *„jakémisi vlivu na trh“* považuje žalovaný za nepodložené až spekulativní. Opodstatněná je dle žalovaného pouze skutečnost, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže vzniknout žádným osobám újma. Pouze tato skutečnost však nemůže vést k přiznání odkladného účinku. Totéž platí i o tvrzení, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není v rozporu s důležitým veřejným zájmem; žalovaný uvedl, že se více než předpokládá, že úkony soudu nebudou v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Navíc by existence důležitého veřejného zájmu měla být posuzována až v případě, že jsou dány důvody přiznání odkladného účinku. Stěžovatelka rovněž nepodložila žádnými důkazy, že je ve veřejném zájmu, aby právní názor městského soudu nebyl aplikován na trhu. Proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

V.

[7] Kasační stížnost nemá dle § 107 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom přiměřeně použije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl po zvážení argumentů stěžovatelky k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nebyly splněny.

[9] Především je třeba mít na paměti mimořádnou povahu institutu odkladného účinku: kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možné odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na něž je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonem stanoveným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Stěžovatelka neprokázala, že by jí měla vzniknout nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a která by současně nebyla v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Právě naopak, implicitně uvedla, že jí žádná újma nevznikne. Nesouhlasila pouze s právním názorem městského soudu a případnými dopady tohoto právního názoru na trh s humánními léčivými přípravky. Z toho důvodu se dožadovala, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek a právní názor krajského soudu přezkoumal před tím, než se jím začnou řídit další účastníci trhu s humánními léčivými přípravky a zejména dozorové orgány. K takovému účelu však přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neslouží. Pokud zákonodárce zavedl ve správním soudnictví takový model, podle něhož je odkladný účinek spíše mimořádnou vlastností kasační stížnosti přiznávanou soudem pouze na žádost, není možné jej přiznávat vždy, když krajský soud vysloví nový právní názor. Tím by došlo k popření výjimečné povahy odkladného účinku a v konečném důsledku i obcházení zákona.

[11] Stěžovatelka základní požadavek nezbytný pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, totiž hrozbu újmy, neprokázala, ale ani netvrdila. Nemohla proto splnit podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 73 odst. 2 s. ř. s. Pokud by soud vyhověl návrhu stěžovatelky, nepřispěl by k právní jistotě a kontinuitě, naopak by tyto principy narušil. Rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv z roku 2010 bylo v dalších řízeních opakovaně potvrzováno. Přiznání odkladného účinku by tedy způsobilo neopodstatněnou změnu v dosavadním stavu, což je nežádoucí vzhledem k právní jistotě všech dotčených osob.

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[13] Návrh na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku ve výši 1000 Kč. Rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku je součástí výroku rozhodnutí o tomto návrhu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, čj. 1 As 27/2012-32).

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. června 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu